

Adriana Moll
Gómez de la Tía

AUROLA

V I E N A
E D I C I O N S

CAPÍTOL I

Una olor intensa recorria el jardí romàntic dels Villalonga. Els raïms de glicines blavoses degotaven desmaiats sobre l'escala de pedra i hi deixaven caure petits pètals, que l'aire, tebi de finals d'estiu, escombrava cap als racons. Aquell dia hi havia molt moviment i era que la senyora de la casa, la senyora Catalina, havia organitzat una festa per acomiadar el seu fill Robert, que se n'anava a estudiar a la Península. Els cambrers i les cambreres, amb vestits negres i camises de ratlles blanques ben emmidonades, anaven i venien amb safates de copes, que dringaven alegres i que estaven a un fil d'acabar en trencadissa. En Robert ho observava tot, recolzat a l'ampit de la finestra de la seva cambra. Trobava aquella festa desmesurada i es deia no sense un xic d'ironia que tampoc n'hi havia per tant si en realitat es tractava de creuar la bassa fins a Barcelona, la mare potser pensava que anava a la guerra, o a països desconeguts. Barcelona no és tan lluny com per fer aquests escarafalls... La mare, ai, la mare! Que n'és, d'obstinada... Ja ho sap, que no m'agraden aquestes celebracions, però no hi ha manera que canviï el parer ni el més petit detall.

Com si hi estigués obligat per una causa superior, el seu pensament va córrer cap al mateix jardí d'uns anys abans. La flaire dolça coneguda li va evocar amb nitidesa un record. Els convidats s'anaven agrupant lliurement: les dones, amb vestits de festa confeccionats amb robes bones, vistoses i lluents; els homes, amb colors més discrets, més foscos, però com acabats de sortir de la capsa de cal sastre. Però no aconseguia treure's del cap el record del que veien els seus ulls, i tampoc

atenyia a veure en aquell batibull de gent, congregada per a la festa, més enllà d'un manyoc de colors i taques negres que es movien amunt i avall i es mesclaven amb l'aroma melós i intens de les magnòlies, que inclinaven la seva majestuosa bellesa a la tardor. Li retronjava al cap, com si fos ara, la veu del seu germà Joan quan jugava i, corrent, feia voltes xisclant, sense cansar-se mai, a la font de pedra, sempre coberta d'una capa de verdet. L'aigua clara i fresca borbollejava capritxosa i s'esmunyia entre les lloses del terra, on creixia, com un desig de la natura, un llapó verd de vellut. I que presents tenia les guerres de coixins, que agafaven dels bancs de pedra de la glorieta. Uns coixins que la mare tenia tan gelosos que no volia que toquéssim, amb l'amenaça de castigar-nos a no sortir al jardí durant dues setmanes. Però na Guida, la mainadera, tan bona com un tros de pa, feia els ulls grossos i, els dies en què la mare anava a visitar la seva germana Caritat, ens hi deixava jugar tot el que volguéssim i més. Aquells dies en què es trobaven les dues germanes, no havíem de patir gaire, perquè tenien tanta xerrera, tantes ganes de dir-se coses, que es quedaven parlant fins que tocaven per anar a missa.

—Caritat, no pares, tu, eh? No hi ha manera d'entendre el que em dius. Sembles una cotorra! I a més, no escoltes mai...

—Mira qui parla! Catalina estimada, saps prou bé que la que parla més ets tu, que sempre expliques tot el que fas i vols fer amb tanta mena de detalls que no hi ha manera de saber-ne el net. I no em diguis cotorra, que és una paraula que no m'agrada gens.

—Se'ns ha fet tard. Has sentit les campanes de Sant Francesc? Què són, dos o tres tocs que he sentit? Cada dia que passa, més sorda.

—Au va, Catalina, que són les set tocases i arribarem a misses dites.

Les paraules de les dues dones es fonien dins el record de les absències de la mare a casa de la tia, que havia presenciat molts dies, quan, en sortir d'escola, hi anava a menjar un tros de pa amb xocolata i escoltava des de la rebotiga dels oncles. Els ulls se'm tancaven i forçaven una rialla entre divertida i trista.

Els dos germans entraven a la glorieta per l'escala de pedra que precedia la porta i sortien per les finestres apuntades que, en aquella hora de la tarda, tenien els porticons oberts. Les corretjoles i males herbes s'enfilaven per la paret i la cobrien amb una capa estampada de rosa i de verd, fins a arribar al teulat verd que brillava com un mirall. Resseguint el seu llong, més elevades, destacaven les teules cobertores de color almandina. Quan el temps amenaçava pluja, la dida tenia cura d'enretirar els coixins de la tribuna a aixopluc, ja que eren fets dels retalls que sobraven dels vestits de les filles de la casa, normalment de seda o tafetà, tan delicats que no aguantaven la humitat, com tampoc les guerres dels fillets. Era corrent, en aquells casos, veure na Guida asseguda en una banqueta, cosint-ne delerosa els estrips fruit de les batalles. Ho feia amb tant d'encert que mai ningú, ni la mateixa senyora —tan primmirada—, hi notava cap sargit. Si algun dia la senyora arribava sense avisar més aviat del previst, encara no havia travessat el llindar de la porta que ja es deixava sentir la campaneta de l'entrada i tenia temps de posar-ho tot en ordre. Quan la mare, després d'una inspecció acurada del jardí i de totes les criatures, se n'anava, no solia tornar en tot lo dia. I eren aquells moments de màxima felicitat, en què se'ls eixamplava l'ànima, pujaven, lliures, sense cap mena de por, a les branques més altes del til·ler i les de més amunt de l'acàcia. Quedaven grocs com el safrà, i és que l'arbre feia caure unes flors fines i sedoses, com de paper de fumar, que deixaven

anar un polsim finet com l'or i lleuger com el plomissol dels pollets acabats de néixer. Com una cendra lluminosa, s'estava en suspensió fins que un vent suau la feia caure a poc a poc sobre la pedra llisa, als peus de l'acàcia. I si bufava més fort, escombrava el polsim cap als racons del jardí més insospitats. La màgia acabava quan l'entremaliada pols se'ls enganxava a la roba i se'ls ficava als ulls. Tot el jardí era un tel groc. De vegades el pol·len els entrava pel nas i un pessigolleig insistent els feia esternudar, inclús a na Guida. Llavors, no podien parar de riure. Hi havia moments tan dolços de recordar com quan es veia venir na Guida culejant, ara cap aquí, ara cap allà, amb la gibrella del rivet blau plena d'aigua calenta saltant i esquitxant tot el que se li posava al pas. Anava amb molt de compte de no fer-los mal quan els netejava els ulls amb el drap blanc que sempre portava a la butxaca del davantal. Les tardes, després d'anar a estudi, o aquells capvespres d'estiu tan calents que ofegaven el pensament i les pedres del mur de l'hort d'en Dieguet suaven tanta humitat que els regalims lliscaven mandrosos pedra avall fent una pàtina vellutada. El jardí ple de vida: la font brollant aigua fresca, les flors, el cos vibrant d'en Joan, la seva cara radiant amarada de suor, les galtes vermelles i les rialles i els xiscles penetrants em tornen a la realitat del present.